

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းစက္ကူသစ်

ပို့ရည်ပျဉ်းစေ

ကိန်းဂဏန်းမရှိသောရင်ခွင်

ဝန် : ချို ထိန်းစု ကြည်

အခန်း (၁)

သက်ပွင့်ဖြူက ပျင်းပျင်းရှိသည် နှင့် ရဲလွင်တိုး ဝယ်ပေးထားသော အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းလေးနှင့် ပြတင်းပေါက်ကနေ အဝေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

သူတို့ အိမ်က ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ မို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ထက်နိမ့်နေ၍ ကြည့်ရသည် မှာ ပို၍ အဆင်ပြေနေ သည်။ ။

သစ်ပင်တွေနှင့် စိမ်းလန်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း မှန်ပြောင်းကို အဝေးအနီးသို့ ဆွဲယူကြည့် လိုက်သည်။ ။

မှန်ပြောင်းလေးက ခြံသို့ ဦးတည်လိုက်သည့် အခါမှာ သက်ပွင့်ဖြူ ရဲ့ မျက်နှာလေး ဝင်းသွားသည်။ ။ ခြံထဲသို့ စက်ဘီးနှင့် ဝင်လာသော ရဲလွင်တိုးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ပျော်သွားသည်။ ။

"ဒီနေ့ ကိုကို စောစောပြန်ရောက်ပါလား"

လက်ထဲက မှန်ပြောင်းကို ဘေးချပြီး အနားမှာ ရှိသော တုတ်ကောက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။ တုတ် ကောက်ကို အားပြုပြီး အပေါ်ထပ်ကနေ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"မမသက် ဘာဖြစ်လို့ အောက်ဆင်းလာတာလဲ"

"မခင်ရေ နင့်အစ်ကိုလေး ပြန် လာပြီ၊ နေ့လယ်စာ လက်ဖက်ရည်

လေး အသင့်ပြင်လိုက်ပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမသက်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ ပူတင်းဖုတ်ထားတယ်"

"ဟုတ်လား... ကောင်းတာပေါ့"

"ထမင်းစားခန်းမှာ အသင့်ပြင်ထားမယ်နော်"

"အေးပါကွယ်"

သက်ပွင့်ဖြူက အိမ်ရှေ့တံခါးကို သွားဖွင့်သည်။ ။

"ဟင်.. သက်ကိုယ်တိုင် ဘာလို့ လာဖွင့်ရတာလဲ"

"မခင်ကို လက်ဖက်ရည် ဖျော်ခိုင်းထားလို့ ပါ မောင်ရယ်"

"မောလာတာ အိမ်အဝင်မှာ သက်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ပြီး အမောပြေသွားတာပဲ"

ရဲလွင်တိုးက ဇနီးသည် ရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"မောင့်မှာ လဲ အားရက်လေးတောင် အိမ်မှာ အချိန်ပြည့် မနေနိုင်ဘူးနော်"

"ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိစ္စလေးရှိလို့ ပါ သက်ရယ်"

"အလုပ်များ တဲ့ မောင့်ကို သက်ကလည်း မကူညီနိုင်ဘူး။ အဲဒါကို စိတ်မကောင်းဘူး"

"သက် ကူညီစရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မောင်က အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ... သက်ကို ရှာကျွေးရမှာ ပေါ့၊ သက်က အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ ပြီးတော့ မောလာတဲ့ မောင့်ကို အပြုံးလေးနဲ့ ကြိုဆို အမောပြေပြီ"

အိမ်ထောင်သက်တမ်း နှစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်ပေမဲ့ မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသော ဇနီးအချောအလှလေးအပေါ် တွင် ရဲလွင်တိုးက အချစ်မလျော့သေးပါ။

တစ်နေ့တခြား တိုးပြီး ချစ်ရသောဇနီးကို ထွေးပွေးပြီး ပါးပြင်လေးကို နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

"မောင့်အချစ်ဆုံး ဇနီးလေးရယ်...၊ သိပ်လိမ္မာ သိပ်ပြီး အလိုက်သိတတ်လို့ မောင်က အရမ်းကို ချစ်ရ ပါတယ်"

"သက်ကလဲ ခင်ပွန်းကောင်းပီသတဲ့ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော် မောင်တို့ နှစ်ယောက်က သိပ်ကိုချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေနော်"

"ဟုတ်တယ်"

"မမသက် လက်ဖက်ရည် ရပါပြီ"

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ကူးခဲ့သည်။ ရဲလွင်တိုးက သက်ပွင့်ဖြူရဲ့ လက်မောင်းကို ကြင်နာ စွာ ဖေးမကူညီပြီး တွဲခဲ့သည်။

မခင်က တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်ချစ်ပြီး ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံကြသော ဇနီးမောင်နှံကိုကြည့်ပြီး အားကျ နေသည်။ သူတို့ အိမ်တွင် အလုပ်ဝင်သည် မှာ နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော သူတွေနှင့် နေရပြီး သူ့ကို စာနာ စွာ ဆက်ဆံသဖြင့် မခင်က နေရထိုင်ရသည် မှာ ပျော်သည်။

သူ့အပေါ် ကောင်းသော ဇနီးမောင်နှံကို မခင်က လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

"ညနေရော မောင် ဘယ်သွားစရာရှိလဲ"

"မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီညနေ မောင့်ရဲ့ ချစ်ဇနီးလေးနဲ့ အတူနေမယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား"

"အလုပ်ရှိရင် လုပ်ပါ၊ မောင့်ကို သက် နားလည်ပါတယ်"

"အဲလိုနားလည် သိတတ်ပြီး မောင့်ကို နားပူနားဆာ မလုပ်တဲ့ ဇနီးလေးကို ဒါကြောင့် မောင်က တစ်နေ့တခြား အချစ်တိုးနေတာပေါ့"

မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ရှောင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသော မခင်က ရဲလွင်တိုးနှင့် သက်ပွင့်ဖြူတို့ ရဲ့ စကားကို ကြားပြီး ပီတိဖြာနေသည်။ ။

"ငါ့ကျရင် အစ်ကိုလေးလို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားရှာယူမယ်"

"မမသက်လို ယောက်ျားရ ကံကောင်းရင် ကောင်းမှာပဲ"

မခင်က စိတ်ကူးယဉ် အတွေးတွေနှင့် တွေးနေစဉ် သူ့စိတ်အာရုံထဲသို့ အိမ်ကို သတင်းစာပို့သော သံလုံး ရဲ့ ရုပ်သွင်က တိုးဝင်လာသည်။ ။

"သံလုံးက အစ်ကိုလေးလို ယောက်ျားမျိုးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာ"

မခင်က ချက်ပြုတ်ရင်းနှင့် စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ပါသေးသည်။ ။ ထိုနေ့ညစာ စားသောက်ပြီး ညဘက် အခန်းထဲမှာ ဇနီးသည် နှင့် အတူ ရဲလွင်တိုးက စကားပြောနေသည်။ ။

အိပ်ချိန်သို့ရောက်တော့ ကျန်းမာရေး မကောင်းရှာသော ဇနီးသည်ကို အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

"မိုးချုပ်ပြီ သက် အိပ်တော့နော်"

"မောင် မအိပ်သေးဘူးလား"

"မောင့်မှာ အလုပ်ကလေးတွေ ရှိသေးလို့ လုပ်ပြီးမှ အိပ်တော့မယ်"

"မောင်ရယ် နေ့လဲမအားရ ညကျလဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အလုပ်လုပ်

ပ်ရတာ ကြာတော့ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မယ်"

"အလွန်ဆုံး တစ်နာရီပါပဲ သက်ရယ်၊ စိတ်မပူနဲ့ နော်၊ ဒီလောက် လေး အိပ်ရေးပျက်တာတော့ မောင် ခံနိုင်ပါတယ်"

သက်ပွင့်ဖြူက အလုပ်အလွန်လုပ်သော ယောက်ျားကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ ရဲလွင်တိုးက သက်ပွင့်ဖြူရဲ့ ပါးပြင်လေးကို နမ်းပြီး...

"မောင့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ မောင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ကြည့် ကျား ကိုးစီး စားလို့ တောင် မကုန်ဘူး"

ရယ်မောပြောဆိုပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။ သက်ပွင့်ဖြူက ခါးထဲက နာပါသော်လည်း ရဲလွင်တိုး ကို မပြောဘဲ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားသည် ။

အိပ်မပျော်ဘဲ သက်ပွင့်ဖြူရဲ့ စိတ်တွေက အတိတ်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားသည် ။

အခန်း (၂)

သက်ပွင့်ဖြူက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပီပီ မိဘတွေရဲ့ အလိုလိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သွယ်သွယ် လျလျနှင့် ချောမွေ့သော သက်ပွင့်ဖြူက တက္ကသိုလ်မှာ ထင်ပေါ်ပြီး ပိုးသူကြိုက်သူတွေ များ ခဲ့သော်လည်း တစ်ယောက်ကိုမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ဘွဲ့ရပြီး မိဘတွေရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ရရှိလိုက် သည်။

ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်သော ရဲလွင်တိုးရဲ့ အတွင်းရေးမှူး အလုပ်ကို ရခဲ့သည်။ ရဲလွင်တိုးနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် တစ်သက်နှင့် တစ်ခါ တစ်ခါမျှ မလှုပ်ရှားဖူးသော သူ့ရဲ့ နှလုံးသားက လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ရဲလွင်တိုးကလည်း သက်ပွင့်ဖြူကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရာကနေ အလွန်မေတ္တာသက်ဝင် သွားသည်။ သက်ပွင့်ဖြူ အလုပ်ဝင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားမှုကနေ နေ့စဉ် အတူတကွ အလုပ်လုပ်ရပြီး တွေ့မြင် မှုတွေ များ ပြားလာသည် နှင့် အမျှ ရင်ထဲက ချစ်စိတ်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း အဆောက်အအုံကြီးမားလာ သည်။

အနေနီးလေ သက်ပွင့်ရဲ့ ချစ်ခင်စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းမှုတွေကို ပို၍ တွေ့မြင်လာသည်။ သက်ပွင့်ဖြူ အလုပ်ဝင်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ ရဲလွင်တိုးက သူ့ရဲ့ ချစ်စိတ်တွေကို မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ ချစ်ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ညစာစားပွဲတစ်ခုကို သူရော၊ သက်ပွင့်ဖြူပါ တက်ရသည်။ ။ ထိုညစာစားပွဲမှာ သက်ပွင့် ဖြူကို ရဲလွင်တိုးက အိမ်လိုက်ပို့သည်။ ။

သက်ပွင့်ဖြူကို ချစ်ခွင့်ပန်ရန် အကောင်းဆုံးအခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီမို့ အပြန်လမ်းမှာ ပြောရန် စိတ် ကူးသည်။ ။ ကန်တော်ကြီး စားသောက်ဆိုင်ကထွက်ပြီး မနီးမဝေးကားရပ်လို့ ရသည့် နေရာမှာ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်... ကားဘာဖြစ်သွားလို့ လဲ ဆရာ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သက်ပွင့်ဖြူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ"

"စောစောက ဧည့်သည် တွေနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ ကိစ္စလား"

"မဟုတ်ဘူး ၊ သက်ပွင့်ဖြူကို သီးသန့်ပြောစရာရှိလို့ "

ကားကို ရပ်လိုက်ရင်းနှင့် ရဲလွင်တိုးက ပြောလိုက်သည်။ ။ ရဲလွင်တိုးထံမှာ ဘာစကားမှ မထွက်လာသေး ခင်ကတည်းက သက်ပွင့်ဖြူက ရင်ခုန်သွားသည်။ ။

"သက်ပွင့်ဖြူကို အရေးကြီးဆုံးစကားပြောမလို့ နားထောင်မယ် မဟုတ်လား"

"ဘာကိစ္စလဲဟင်"

"သက်ပွင့်ဖြူကို သိပ်ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါ"

"ရှင်"

သက်ပွင့်ဖြူက ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် သက်ပွင့်ဖြူကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊ စတွေ့ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ အဲဒီအချစ် စိတ်တွေ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေပြီ၊ မမျိုသိပ်နိုင်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တာ"

သက်ပွင့်ဖြူက တစ်နေ့ကြားရလိမ့်မည်ဟု သိနေသော စကားဖြစ်ပေ မဲ့ သည် လိုရတ်တရက်ကြီး ပြော လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် ခုန် သွားသည် ။

"သက်ပွင့်ဖြူကို ကိုယ်... သိပ်ချစ်နေပြီ၊ သက်ပွင့်ဖြူရဲ့ အချစ်ကိုလဲ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်"

ရှက်မျက်နှာလေး ငုံ့သွားသည် ကို ကြည့်ပြီး ရဲလွင်တိုးက ဆက်ပြော သည် ။

"ကိုယ့်ကို ချက်ချင်းကြီး အဖြေမပေးလဲ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြ န်ကျရင်တော့ အဖြေပေးနော်၊ ခေါင်းညိတ်တဲ့ အဖြေကိုပဲ ကြားချင်ပါတ ယ် သက်ပွင့်ဖြူရယ်"

ရဲလွင်တိုးက ကားကိုစက်နှိုးရင်းနှင့် သက်ပွင့်ဖြူကို ပြောသည် ။

"မနက်ဖြန်ညနေ ရုံးကအပြန် ကိုယ်တို့ တစ်နေရာမှာ အေးအေး ဆေးဆေး စားရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကို အဖြေ ပေးနော်"

သက်ပွင့်ဖြူထံမှ ဖြေသံမကြားသဖြင့် ရဲလွင်တိုးက ဆက်ပြောလိုက် သည် ။

"ကိုယ့်ကို ဖြေပါဦး သက်ပွင့်ဖြူရယ်၊ မနက်ဖြန် ညနေအတွက် သ ဘောတူတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကောင်းပြီ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်ရုံးမှာ မရှိရင် လဲ ရုံးဆင်းချိန် အဲဒီမှာ စောင့်နေနော်"

"ကိုရဲလွင်တိုးက ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"စောစောက ဧည့်သည် တွေနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေ၊ သူတို့ မပြန်ခင် ကိစ္စတွေပြတ်အောင် လုပ်ရမှာ လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မရော လိုက်စရာလိုသေးလားဟင်"

"မလိုပါဘူး၊ ဟိုမှာ မနေ့က မပြတ်တဲ့ အလုပ်အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါ ကိုပဲ ပြီးအောင် လုပ်ထားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို သွားကြရအောင်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ရဲလွင်တိုးက ကားကိုစက်နှိုးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ရဲလွင်တိုးက ရင်ထဲမှာ ခုန်လှိုက်လွန်း၍ စကား ပြောလို့ ပင် မထွက်တော့ပါ။

"တိတ်လှချည်လား ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

"ကိုယ့်ကို အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာလား"

ရဲလွင်တိုးက ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"စဉ်းစားနေတယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း အဖြေပေးခိုင်းမှာ နော်"

"ဟို... ဟို မစဉ်းစားပါဘူး"

"သက်ပွင့်ဖြူရယ် ဒီလောက်ကြီး အလောတကြီး မဖြေပါနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်း

ညင်းပြောလဲ ရပါတယ်"

သက်ပွင့်ဖြူက ပျာပျာသလဲ ဖြေလိုက်သည် ကို သဘောကျပြီး ရဲလွင် တိုးက နောက်ပြောင်လိုက်သည်။ ။

"ကိုယ်လေ မိန်းကလေးတော်တော်များများ နဲ့ တွေ့ဆုံရင်းနှီးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အချစ် ဆိုတာ သက်ပွင့်ဖြူနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်လာတာပါ"

ရဲလွင်တိုးက ပြောခွင့်ရတော့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အကုန်ထုတ်ဖော်နေပြီ။

"သက်ပွင့်ဖြူကို သိပ်ချစ်တယ်၊ တစ်ရက် မတွေ့ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင်ကို ချစ်တာ"

ရဲလွင်တိုးရဲ့ စကားကြောင့် သက်ပွင့်ဖြူ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ် ခုန်နေသည်။ ။

"ဟော... သက်ပွင့်ဖြူတို့ အိမ်ရှေ့တောင် ရောက် လာပြီ။ အချိန်ဆိုတာ မကုန်စေချင်ရင် အကုန်မြန် လိုက်တာနော်..."

"သက်ပွင့်ဖြူနဲ့ မတွေ့ရတဲ့ အချိန်တွေက တစ်မိနစ်ကို တစ်ကမ္ဘာလောက် ခြားတယ်လို့ ထင်ရတယ်"

"ဪ... ကိုရဲလွင်တိုးရယ် ပြောမယ့်ပြောတော့လဲ တကယ့်စကားတောင်စားပါလား"

"ဒါတောင် ရင်မှာ အများကြီးကျန်သေးတယ်"

သက်ပွင့်ဖြူက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။ ။

"သွားတော့မယ်နော်၊ ကျေးဇူးပဲ"

"မနက်ဖြန် ကိုယ် ဝမ်းသာချင်တယ်နော်"

စူးရှချမ်းလဲ့သော အကြည့်နှင့် ကြည့်နေသော ရဲလွင်တိုးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးရယ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"တော်တော်လည်တဲ့ လူ"

ရင်ထဲက ကြည်နူးစိတ်နှင့် ကောက်ချက်ချပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လာသည်။ ။ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတွေ လည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။ ။

ရဲလွင်တိုးအတွက် အဖြေသည် ရင်ထဲမှာ ရှိနှင့် ပြီးသားမို့ပါ။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသော အတွေးများ နှင့် အိပ်ပျော်ပြီး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာ အိပ်ရာက နိုးသည်။ ။ ယခင်နေ့ များ ထက် ပို၍ ဂရုစိုက်စွာ သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်လိုက်သည်။ ။

နံနက် ရုံးမသွားမီ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အတူ စားသောက်စဉ် မိခင်က ပြောသည်။ ။

"သမီးလေး... ဒီနေ့သိပ်လှနေပါလား"

"ဟုတ်လား...မေမေ"

"အလှတွေပြင်ထားပြီး ဟုတ်လား လုပ်နေသေးလား"

မိဘနှစ်ပါးက သူ့ကို ပြုံးရယ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ။

"သမီးလေး ဘွဲ့လဲရပြီ၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ၊ ရည်းစားမထား

သေးဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်နော် ထားမလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ"

"ဟုတ်လား... တွေ့နေပြီလား"

"သေချာရင် မေမေတို့ ဆီ ခေါ်လာမယ်"

"ဟယ်... ဒါဆို တွေ့နေပြီလား"

"ဟင့်အင်း... မဖြေချင်သေးဘူး၊ သေချာမှ ခေါ်မယ်လို့ ပြောပြီးသား
လေ"

"သမီးလေးက တကယ်လို့တာပဲ"

"မလို့ပါဘူး မေမေရယ်၊ သမီးက မေမေတို့ မသိအောင် ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ "

"ဟုတ်ပါပြီ သမီးလေးရယ်"

"ဒါဆို သမီးသွားတော့မယ်"

"ဟင်... စားတာ နည်းလှချည်းလား"

"ဒီနေ့ သိပ်မဆာဘူး မေမေ"

"နေရောကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါတယ် မေမေ"

မိဘတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"မေမေရေ သမီးရင်ထဲမှာ အပျော်တွေနဲ့ ပြည့်နေလို့ မဆာဘူး မေမေရယ်"

ကုမ္ပဏီကလာကြိုသော ကားပေါ်တက်ရင်း ရင်ထဲက ပြောလိုက်သ

ည် ။ ရုံးထဲရောက်တော့ ရဲလွင်တိုး မရှိပါ။

"ဟုတ်သားပဲ သူ ဒီနေ့ ရုံးလာမှာ မှ မဟုတ်တာ"

ရုံးခန်းထဲမှာ ရဲလွင်တိုး မရှိနေသည့် အတွက် အလုပ်လုပ်ရတာ ဟာ တာတာကြီးပါ။

"လွမ်းလိုက်တာ ကိုရဲလွင်တိုးရယ်"

တစ်နေ့တာလေး မတွေ့ရသည် ကိုပင် လွမ်းဆွတ်ခံစားလိုက်ရသည် ။

"ညနေ မြန်မြန်ရောက်ပါတော့"

တစ်နေ့လုံး အလုပ်မှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီး ရုံးဆင်းချိန်ကို သက်ပွင့်ဖြူ မျှော်နေသည် ။

ညနေ ရုံးအဆင်း သန့်စင်ခန်းကို ဝင်ပြီး မှုန်းခြယ်မှုတွေ ပြယ်နေသော မျက်နှာကို ပြန်လည်ပြုပြင်လိုက် သည် ။ ရုံးအပြင်ဘက်တွက် ထွက်စောင့်နေသည် ။

ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာ ပဲ ရဲလွင်တိုးက ရောက်လာသည် ။ သူ့ရဲ့ ကားရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ ကားထဲဝင်လိုက်သော သက်ပွင့်ဖြူကို ပြီးချို့သောအကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည် ။

"ဒီနေ့ အရမ်းလှတယ်နော်"

အလှတွေ ပိုပြင်လာသည် ကို ရဲလွင်တိုး သတိထားမိသည် ကို ရှက်မိသလို ကြည်နူးမိပြန်သည် ။

"အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပြီး စားသောက်လို့ ရတဲ့ ဆီကို သွားမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီနေ့ ဧည့်သည် တွေနဲ့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ၊ သက်ပွင့်ဖြူရဲ့ မျက်နှာကို မြင်တော့မှ အမော ပြေသွားတယ်"

ပိုလိုက်သည်းလိုက်တာလို့ မထင်မိဘဲ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားသည် ။ စားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်တော့ သီးသန့်အခန်းမှာ နေရာယူလိုက်သည် ။

ရဲလွင်တိုးက စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာ လိုက်သည် ။ အပြင်မှာ မကြာခဏ အတူစားကြသဖြင့် သက်ပွင့်ဖြူရဲ့ အကြိုက်ကိုသိ၍ မှာ လိုက်သည် ။

စားသောက်ဖွယ်ရာများက ချက်ချင်းရောက်မလာသေး၍ ရဲလွင်တိုးက သူ အသိချင်ဆုံး အဖြေကို မေး သည် ။

"ဖြေပါဦး သက်ပွင့်ဖြူရယ်၊ ကိုယ်မေးတာကို ဘယ်လိုလဲဟင်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံတယ် မဟုတ် လား"

သက်ပွင့်ဖြူက လှပသော အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကို သက်ပွင့်ဖြူ ချစ်တယ်ပေါ့"

သက်ပွင့်ဖြူက ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"သက်ပွင့်ဖြူကို ချစ်တယ်၊ ကိုယ်ကိုလဲ ခေါင်းမညိတ်ဘဲ ချစ်တယ်လို့ ပြောပါလားကွယ်"

"ကိုရဲလွင်တိုးကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်"

"နားထဲကို ချုံစိမ့်သွားတာပဲကွာ"

ရဲလွင်တိုးက စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသော သက်ပွင့်ဖြူရဲ့ လက်ကလေး

ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သက်ပွင့်ဖြူရယ်"

ကြင်စဦး ချစ်သူနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ပြီး မိုးမချ
ဝံခင် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။
